

روایت رهبر انقلاب از یک بدعت عجیب و غریب

رهبر معظم انقلاب در دیدار جمعی از روحانیون کهگیلویه و بویراحمد در تاریخ 17 خرداد 1373 بیان کردند:

رهبر معظم انقلاب در دیدار جمعی از روحانیون کهگیلویه و بویراحمد در تاریخ 17 خرداد 1373 بیان کردند:

« بنده خیلی متأسفم که بگویم در این سه، چهار سال اخیر، برخی کارها در ارتباط با مراسم عزاداری ماه محرم دیده شده است که دستهایی به غلط، آن را در جامعه ما ترویج کرده‌اند. کارهایی را باب میکنند و رواج میدهند که هر کس ناظر آن باشد، برایش سؤال به وجود می‌آید. به عنوان مثال، در قدیم‌الایام بین طبقه عوام‌التاس معمول بود که در روزهای عزاداری، به بدن خودشان قفل میزدند! البته، پس از مدتی، بزرگان و علما آن را منع کردند و این رسم غلط برافتاد. اما باز مجدداً شروع به ترویج این رسم کرده‌اند و شنیدم که بعضی افراد، در گوشه و کنار این کشور، به بدن خودشان قفل میزنند! این چه کار غلطی است که بعضی افراد انجام میدهند؟

قمه زدن نیز همین‌طور است. قمه زدن هم از کارهای خلاف است. میدانم عده‌ای خواهند گفت: «حق این بود که فلانی اسم قمه را نمی‌آورد.» خواهند گفت: «شما به قمه زدن چه کار داشتید؟ عده‌ای میزنند؛ بگذارید بزنند!» نه؛ نمیشود در مقابل این کار غلط سکوت کرد. اگر به گونه‌ای که طی چهار، پنج سال اخیر بعد از جنگ، قمه زدن را ترویج کردند و هنوز هم میکنند، در زمان حیات مبارک امام رضوان‌الله‌علیه ترویج میکردند، قطعاً ایشان در مقابل این قضیه میایستادند. کار غلطی است که عده‌ای قمه به دست بگیرند و به سر خودشان بزنند و خون بریزند. این کار را میکنند که چه بشود؟! کجای این حرکت، عزاداری است؟! البته، دست بر سر زدن، به نوعی نشانه عزاداری است. شما بارها دیده‌اید، کسانی که مصیبتی برایشان پیش می‌آید، بر سروسینه خود میکوبند. این نشانه عزاداری معمولی است.

اما شما تا به حال کجا دیده‌اید که فردی به خاطر رویکرد مصیبت‌عزیزترین عزیزانش، با شمشیر بر مغز خود بکوبد و از سر خود خون جاری کند؟! کجای این کار، عزاداری است؟! قمه زدن، سستی جعلی است. از اموری است که مربوط به دین نیست و بلاشک، خدا هم از انجام آن راضی نیست. علمای سلف دستشان بسته بود و نمیتوانستند بگویند «این کار، غلط و خلاف است.» امروز روز حاکمیت اسلام و روز جلوه اسلام است. نباید کاری کنیم که احاد جامعه اسلامی برتر، یعنی جامعه محب اهل بیت علیهم‌السلام که به نام مقدس ولی عصر ارواحنا فداه، به نام حسین بن علی علیه‌السلام و به نام امیرالمؤمنین علیه‌الصلاة والسلام، مفتخرند، در نظر مسلمانان و غیرمسلمانان عالم، به عنوان یک گروه آدمهای خرافی بی‌منطق معرفی شوند.

من حقیقتاً هر چه فکر کردم، دیدم نمیتوانم این مطلب - قمه زدن - را که قطعاً یک خلاف و یک بدعت است، به اطلاع مردم عزیزمان نرسانم. این کار را نکنند. بنده راضی نیستم. اگر کسی تظاهر به این معنا کند که بخواهد قمه بزند، من قلباً از او ناراضی‌ام. این را من جداً عرض میکنم. یک وقت بود در گوشه و کنار، چند نفر دور هم جمع میشدند و دور از انظار عمومی مبادرت به قمه زنی میکردند و کارشان، تظاهر - به این معنا که امروز هست - نبود. کسی هم به خوب و بد عملشان کار نداشت؛ چرا که در دایره محدودی انجام میشد.

اما یک وقت بناست که چند هزار نفر، ناگهان در خیابانی از خیابانهای تهران یا قم یا شهرهای آذربایجان و یا شهرهای خراسان ظاهر شوند و با قمه و شمشیر بر سر خودشان ضربه وارد کنند. این کار، قطعاً خلاف است. امام حسین علیه‌السلام، به این معنا راضی نیست. من نمیدانم کدام سلیقه‌هایی و از کجا این بدعت‌های عجیب و خلاف را وارد جوامع اسلامی و جامعه انقلابی ما میکنند؟!

اخیراً یک بدعت عجیب و غریب و نامأنوس دیگر هم در باب زیارت درست کرده‌اند! بدین ترتیب که وقتی میخواهند قبور مطهر ائمه علیهم‌السلام را زیارت کنند، از در صحن که وارد میشوند، روی زمین میخوانند و سینه‌خیز خود را به حرم می‌رسانند! شما میدانید که قبر مطهر پیغمبر صلوٰة‌الله‌علیه و قبور مطهر امام حسین، امام صادق، موسی بن جعفر، امام رضا و بقیه ائمه علیهم‌السلام را همه مردم، ایضاً علما و فقهای بزرگ، در مدینه و عراق و ایران، زیارت میکردند.

آیا هرگز شنیده‌اید که یک نفر از ائمه علیهم‌السلام و یا علما، وقتی میخواستند زیارت کنند، خود را از در صحن، به طور سینه‌خیز به حرم برسانند؟! اگر این کار، مستحسن و مستحب بود و مقبول و خوب مینمود، بزرگان ما به انجامش مبادرت میکردند. اما نکردند. حتی نقل شد که مرحوم آیت‌الله‌العظمی آقای بروجردی رضوان‌الله‌تعالی‌علیه، آن عالم بزرگ و مجتهد قوی و عمیق و

روشنفکر، عتبه‌بوسی را با این‌که شاید مستحب باشد، منع میکرد. احتمالاً استحباب بوسیدن عتبه، در روایت وارد شده است. در کتب دعا که هست.

به ذهنم این است که برای عتبه بوسی، روایت هم وجود دارد. با این‌که این‌کار مستحب است، ایشان میگفتند «انجامش ندهید، تا مبدا دشمنان خیال کنند سجده میکنیم؛ و علیه شیعه، تشنیهی درست نکنند.» اما امروز، وقتی عده‌ای وارد صحن مطهر علی‌بن‌موسی‌الرضا علیه‌الصلاة والسلام میشوند، خود را به زمین میاندازند و دویست متر راه را به‌طور سینه‌خیز میپیماند تا خود را به حرم برسانند! آیا این کار درستی است؟ نه؛ این‌کار، غلط است. اصلاً اهانت به دین و زیارت است. چه‌کسی چنین بدعت‌هایی را بین مردم رواج میدهد؟ نکند این هم کار دشمن باشد؟! اینها را به مردم بگویید و ذهنها را روشن کنید.

عرض کردم: عده‌ای وقتی این حرف را بشنوند، مطمئناً از روی دلسوزی خواهند گفت «خوب بود فلانی این حرف را امروز نمیزد.» نه؛ من بایستی این حرف را می‌زدم. من باید این حرف را بزنم. بنده مسؤولیتم بیشتر از دیگران است. البته آقایان هم باید این حرف را بزنند. شما آقایان هم باید بگویید. امام بزرگوار، خطشکنی بود که هرجا انحرافی در نکته‌ای مشاهده میکرد، با کمال قدرت و بدون هیچ ملاحظه‌ای، بیان می‌فرمود. اگر این بدعتها و خلافا در زمان آن بزرگوار میبود یا به این رواج میرسید، بلاشک میگفت.

البته عده‌ای هم که به این مسائل دل بسته‌اند، متادّی خواهند شد که چرا فلانی به موضوع مورد علاقه ما این‌طور بی‌محبتی کرد و با این لحن از آن یاد نمود. آنها هم البته، اغلب، مردمان مؤمن و صادق و بی‌غرضی هستند؛ اما اشتباه میکنند. وظیفه بزرگی که آقایان روحانیون و علما، در هر بخش و هرجا که هستید، باید برعهده داشته باشید، همان‌هاست که عرض شد. مجلس عزای حسین علیه‌الصلاة والسلام، مجلسی است که باید منشأ معرفت باشد.»